

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 271/2022-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou URBAN STEINECKER GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s. r. o., advokátska kancelária, Havlíčkova 16, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ spoločnosti JUDr. Ondrej Urban, MBA, proti postupu Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Csp 27/2017 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu elektronickou formou 18. novembra 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj svojho práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Csp 27/2017 (ďalej len „napadnuté konanie“). Súčasne navrhuje, aby mu ústavný súd priznal primerané finančné zadostučinenie v sume 5 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že došlo k porušeniu jeho práv označených v bode 1 tohto uznesenia nečinnosťou a nesústređeným postupom okresného súdu v napadnutom konaní. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uviedol, že žalobou podanou 31. mája 2017 sa ako spotrebiteľ od žalovanej domáha (i) zaplata sumy 4 318,73 eur s príslušenstvom, a to z titulu vydania bezdôvodného obohatenia, (ii) určenia, že zmluva o spotrebiteľskom úvere č. [REDAKOVANÉ] uzavretá medzi ním a žalovanou je bezúročná a bez poplatkov, (iii) vyslovenia, že sťažovateľ nie je

povinný uhradiť žalovanej ďalšie splátky úveru, (iv) určenia neplatnosti zmluvných podmienok uvedených v namietanej spotrebiteľskej zmluve. Spolu s podanou žalobou sa domáhal aj nariadenia neodkladného opatrenia, ktoré okresný súd nariadil uznesením č. k. 23 Csp 27/2017-26 z 19. júna 2017 (uznesenie bolo opakovane upravované, a to opravnými uzneseniami z 24. augusta 2017 a 9. januára 2018, pozn.). V dôsledku odvolania žalovanej bolo uznesenie o neodkladnom opatrení predmetom odvolacieho konania a Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 15 Co 121/2018-135 zo 6. júna 2018 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) napadnuté uznesenie okresného súdu zmenil tak, že návrh sťažovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol. V tejto súvislosti sťažovateľ poukazuje na časové súvislosti, podľa ktorých aj keď uznesenie krajského súdu bolo okresnému súdu doručené ešte 13. júna 2018, okresný súd predmetné rozhodnutie doručil sťažovateľovi až takmer po dvoch rokoch a dvoch mesiacoch, a to 11. augusta 2020.

3. Sťažovateľ ďalej v ústavnej sťažnosti uviedol, že z dôvodu existencie prietáhov v napadnutom konaní adresoval predsedovi okresného súdu sťažnosť zo 17. januára 2019 a 20. augusta 2021 (správne má byť 6. mája 2020, pozn.) sa ochrany svojich práv domáhal aj podaním ústavnej sťažnosti, o ktorej rozhodol ústavný súd tak, že nálezom č. k. I. ÚS 381/2020 z 3. novembra 2020 (ďalej aj „nález“) vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a jeho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“), súdu prvej inštancie prikázal konať bez zbytočných prietáhov a okresný súd zaviazal zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania, ako aj primerané finančné zadostučinenie vo výške 500 eur. Podľa sťažovateľa však ani príkaz ústavného súdu nebol dostatočný na to, aby okresný súd o prejednávanej veci právoplatne rozhodol, a preto sťažovateľ ďalšími dvomi ústavnými sťažnosťami namietal, že v napadnutom konaní aj naďalej dochádza k zbytočným prietáhom, a tým aj k porušovaniu jeho práv. Ústavný súd predmetné sťažnosti (v období po poslednom úkone okresného súdu zohľadnenom v predchádzajúcom náleze, pozn.) odmietol ako zjavne neopodstatnené (IV. ÚS 166/2021 a I. ÚS 43/2022).

4. Vo svojej v poradí štvrtej ústavnej sťažnosti týkajúcej sa napadnutého konania sťažovateľ akcentoval, že aj napriek nálezu ústavného súdu nie je v jeho prejednávanej veci právoplatne rozhodnuté, pričom podstata porušenia čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu spočíva v tom, že ani po takmer 4 rokoch a 5 mesiacoch (od podania žaloby a ku dňu podania ústavnej sťažnosti, pozn.) nemá k dispozícii právoplatné rozhodnutie, na základe ktorého by mohol pokojne užívať svoj majetok, čím sa podľa sťažovateľa implikuje výsledok, že nedisponuje ani žiadnym právnym prostriedkom na ochranu svojho vlastníckeho práva, čo je v rozpore s čl. 13 dohovoru.

5. Sťažovateľ dáva do pozornosti rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) vo veci *Immobiliare Saffi v. Italy* z 28. júla 1999 (sťažnosť č. 22774/93), v ktorom ESLP konštatoval, že v dôsledku prietáhov v súdnom konaní došlo k porušeniu práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu. V kontexte uvedeného vyjadril presvedčenie, že zásah okresného súdu do jeho práva vlastníť majetok neobstojí ani v Engel teste (teste legality, legitimacy a proportionality, pozn.), a preto je podľa sťažovateľa v celom rozsahu nezákonný.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o porušení jeho základného práva vlastníť majetok a práva pokojne užívať majetok (čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a čl. 1 dodatkového protokolu), základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru), ako aj jeho práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru, postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

II.1. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok a práva na pokojné užívanie majetku:

7. Ústavný súd vykladá a aplikuje čl. 20 ústavy (obdobne čl. 11 ods. 1 listiny) tak, aby jeho výklad a aplikácia boli v súlade s čl. 1 dodatkového protokolu (PL. ÚS 17/00) i s jeho výkladom a aplikáciou ESĽP, a preto posudzuje námietky sťažovateľa týkajúce sa porušenia práv podľa čl. 1 dodatkového protokolu a čl. 20 ústavy spoločne, čo mu umožňuje i to, že sťažovateľ namieta porušenie svojich práv podľa čl. 1 dodatkového protokolu a čl. 20 ústavy rovnakým skutkovým stavom.

8. V súlade so štruktúrou čl. 1 dodatkového protokolu a vychádzajúc z judikatúry ESĽP možno rozlíšiť tri typy zásahu do práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu: zbavenie majetku (odsek 1 druhá veta), kontrola užívania majetku (odsek 2) a iné zásahy (odsek 1 prvá veta).

9. Ústavný súd už vyslovil, že účel ochrany vlastníka podľa čl. 20 ústavy sa identifikuje s osobou, ktorá je naozaj vlastníkom, a nie aj s tými, ktorí sa usilujú o nadobudnutie vlastníctva (PL. ÚS 42/2015), pričom tento právny názor je konformný s právnym názorom ESĽP, podľa ktorého vlastnícke právo zaručené v čl. 1 dodatkového protokolu nezahŕňa právo nadobudnúť majetok (Marckx Case, séria A, 1979, č. 31; Van der Musselle Case, séria A, 1983, č. 70). Z uvedeného dôvodu sa ochrana podľa tohto článku týka len existujúceho majetku, v niektorých prípadoch však ESĽP poskytuje ochranu aj legitímnemu očakávaniu, že dôjde k nadobudnutiu určitej „majetkovej“ hodnoty („asset“) (pozri Koivusaari a ďalší proti Fínsku, sťažnosť č. 20690/06). Práve v takýchto prípadoch slúži koncept legitímnych očakávaní ako „posledná možnosť“ ako rozšíriť pojem „majetku“, a tým aj ochranu podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu na nielen už existujúci majetok, ale aj na dostatočne odôvodnené majetkové nároky. „Majetkom“ podliehajúcim ochrane podľa čl. 1 dodatkového protokolu tak môžu byť „majetky existujúce“ alebo majetkové hodnoty vrátane pohľadávok, ku ktorým má jednotlivec aspoň legitímne očakávanie získania efektívneho užívania vlastníckeho práva (Knieža Hans-Adam II. Lichtenštajnský proti Nemecku, rozsudok z 12. 7. 2001, bod 83). Pojem „legitímne očakávanie“ ESĽP použil prvýkrát vo veci Pine Valley Developments a ďalší proti Írsku, rozsudok z 9. februára 1993. Rozvinul ho v rozsudku Stretch proti Spojenému kráľovstvu z 24. júna 2003 a v rozsudku Pressos Compania Naviera S.A. a ďalší proti Belgicku z 3. júla 1997. Pre určenie, či takéto „legitímne očakávania“ sú dané, ESĽP požaduje, aby uplatnený nárok mal adekvátny základ vo vnútroštátnom práve, napríklad ak ho potvrdzuje ustálená judikatúra vnútroštátnych súdov (Kopecký proti Slovensku, rozsudok z 28. 9. 2004, ods. 52).

10. Z odôvodnenia ústavnej sťažnosti možno vyvodit', že za „majetok“, ktorého ochrany vlastníckeho práva sa sťažovateľ domáha, sťažovateľ považuje súdne uplatnenú pohľadávku a iné peňažné nároky (spájajúce sa s porušením povinností žalovanej pri poskytovaní spotrebiteľských úverov – bod 2 tohto uznesenia, pozn.), avšak ústavná sťažnosť v tomto ohľade neobsahuje žiadne argumenty, ktoré by dovoľovali ústavnému súdu posúdiť, či uplatnený nárok sťažovateľa spadá pod pojem „majetok“ pre účel ochrany zaručenej v čl. 1 dodatkového protokolu.

11. Na tomto mieste je potrebné uviesť, že aj keď v danom prípade ústavný súd zistil porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty (bod 3 tohto uznesenia, pozn.), s porušením ktorých sťažovateľ spája aj namietané porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy (obdobne čl. 11 ods. 1 listiny), ako aj práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, pre prípadný záver o ich porušení je potrebné skúmať konkrétne okolnosti daného prípadu. Nie je totiž možné automaticky rezultovať porušenie práv hmotného charakteru len s odkazom na konštatované porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. I. ÚS 279/2019, I. ÚS 363/2020).

12. V zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vo väčšine prípadov, kde civilné konania týkajúce sa vlastníckeho práva trvali nadmerne dlhú dobu, je dostatočné vysloviť porušenie čl. 6 dohovoru. Tam, kde sťažovateľ namieta, že dĺžka konania sama osebe vyústila do pokračujúceho zásahu do vlastníckeho práva, ESLP vyslovil, že nie je potrebné preskúmať dĺžku konania z hľadiska čl. 1 dodatkového protokolu (Zanghì proti Taliansku, rozsudok z 19. 2. 1991, ods. 23, Di Pede proti Taliansku, rozsudok z 19. 2. 2002, ods. 35) alebo rozhodol, že posúdenie tejto otázky by bolo predčasné (Beller proti Poľsku, rozsudok z 1. 2. 2005, ods. 74). V prípadoch týkajúcich sa mimoriadne dlhých konaní ESLP rozhodol, že ich zdĺhavé vedenie (Kunić proti Chorvátsku, rozsudok z 11. 1. 2007, ods. 67; Machard proti Francúzsku, rozsudok z 25. 4. 2006, ods. 15) alebo iné opatrenia prispievajúce k omeškaniu (Immobiliare Saffi proti Taliansku, rozsudok z 28. 7. 1999, ods. 59) mali tiež priamy vplyv na právo sťažovateľov na pokojné užívanie ich „majetku“.

13. Po preskúmaní sťažnostnej argumentácie ústavný súd dospel k záveru, že v prípade sťažovateľa nemohlo dôjsť k zásahu do jeho vlastníckeho práva, resp. do jeho práva pokojne užívať majetok. Okolnosti prípadu nenasvedčujú tomu, že postupom okresného súdu došlo k formálnemu alebo faktickému zbaveniu majetku alebo že išlo o kontrolu užívania majetku sťažovateľa. Argumentácia predstretá sťažovateľom a okolnosti prípadu nesvedčia ani v prospech výkladu v rámci všeobecného princípu rešpektovania pokojného užívania „majetku“, ktorý platí pre všetky opatrenia menej rušivé ako predchádzajúce dva druhy intervencie, a preto aj rozhodovanie o zákonnosti, legitimitate a primeranosti zásahu stratilo opodstatnenie.

14. Sťažovateľov prípad nie je porovnateľný ani s vecou Immobiliare Saffi proti Taliansku, pretože v sťažovateľovom prípade nie je prítomný žiadny verejnoprávny prvok obdobný zákonnému pozastaveniu výkonu príkazov na vysťahovanie vo vzťahu k neplatiacim nájomníkom (bod 46 označeného rozsudku ESLP, pozn.). Ani následný priebeh a celková dĺžka napadnutého konania nenasvedčujú možnosti zásahu do majetkového práva obdobným spôsobom ako v odkazovanom prípade. V prípade sťažovateľa očividne nejde o prípad extrémnych prietahov v súdnom konaní, pretože napadnuté konanie trvalo do času podania ústavnej sťažnosti takmer 4 roky a 5 mesiacov

[súdny spis sa v dôsledku odvolania žalovanej proti uzneseniu okresného súdu o nariadení neodkladného opatrenia (bod 2 tohto uznesenia, pozn.) opakovane nachádzal na krajskom súde, a to od 1. decembra 2017 do 15. decembra 2017 (spis bol vrátený ako predčasne predložený) a následne od 21. mája 2018 do 13. júna 2018 – bod 8 nálezu, pozn.]. Navyše, ústavný súd opakovaným uskutočnením vlastného prieskumu (bližšie body 19 a 20 uznesenia ústavného súdu č. k. I. ÚS 43/2022 z 26. januára 2022, pozn.) zistil, že okresný súd vyhlásil 24. septembra 2021 rozsudok č. k. 23 Csp 27/2017-283, proti ktorému podali obe sporové strany konania odvolanie, a po uskutočnení úkonov podľa § 373 a nasl. Civilného sporového poriadku predložil súdny spis 10. marca 2022 krajskému súdu na rozhodnutie o podaných opravných prostriedkoch. V konklúzii uvedených skutočností ústavný súd uzatvára, že konanie na okresnom súde bolo poznačené zbytočnými priet'ahmi, o čom svedčí vydaný nález, avšak stupeň extrémnych priet'ahov pri uvedenej celkovej dĺžke konania zjavne nedosahuje. Pre lepšiu orientáciu k extrémnej dĺžke konania ústavný súd dáva do pozornosti s'ťažovateľa svoju judikatúru (napr. I. ÚS 100/03, I. ÚS 345/2014, I. ÚS 250/2020, III. ÚS 164/2021).

15. Ústavný súd z týchto dôvodov uzatvára, že nie je potrebné v tomto štádiu bližšie preskúmavať dĺžku napadnutého konania z pohľadu označených práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy (obdobne čl. 11 ods. 1 listiny) a čl. 1 dodatkového protokolu. Pri zistení, že napadnuté konanie netrvá mimoriadne dlho a s prihliadnutím na už konštatované porušenia práv nálezom ústavného súdu č. k. I. ÚS 381/2020 z 3. novembra 2020 spojené s priznanou satisfakciou (bod 3 tohto uznesenia, pozn.), ústavný súd dospel už v štádiu predbežného prerokovania k záveru, že prijatie ústavnej s'ťažnosti na ďalšie konanie by nemohlo následne viesť k vysloveniu porušenia označených práv s'ťažovateľa.

16. Ústavný súd preto ústavnú s'ťažnosť s'ťažovateľa v tejto časti pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

II.2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie:

17. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (rovnako aj základného práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) ústavný súd poznamenáva, že nečinnosť (resp. aj neefektívna činnosť) orgánu verejnej moci v konaní (v danom prípade okresného súdu), ktorá viedla k porušeniu práva s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (bod 3 tohto uznesenia, pozn.), sama osebe neznamená aj porušenie jeho práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. V súvislosti s právom na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov ústavný súd judikoval, že toto právo nespadá pod ochranu čl. 46 ods. 1 ústavy. K vysloveniu porušenia základného práva na súdnu ochranu však môže dôjsť v prípade, ak namietané zbytočné priet'ahy, ako aj celková doterajšia dĺžka preskúvaného súdneho konania signalizujú, že v postupe súdu došlo k pochybeniam takej intenzity, že s ohľadom aj na ďalšie konkrétne okolnosti posudzovanej veci (najmä predmetu konania, teda toho, čo je pre s'ťažovateľa v stávke) možno uvažovať o odmietnutí spravodlivosti – *denegatio iustitiae* (pozri m. m. IV. ÚS 242/07, I. ÚS 474/2020 – *a contrario*).

18. V napadnutom konaní nepovažuje ústavný súd tieto podmienky porušenia základného práva na súdnu ochranu za naplnené, pričom akcentuje, že z pohľadu predmetu konania si napadnuté konanie osobitnú pozornosť nevyžaduje, a to aj napriek tomu, že ide o právnu oblasť ochrany spotrebiteľa, čo je napokon dostatočne zohľadnené úpravou procesného práva, ako aj práva hmotného. Celková dĺžka napadnutého konania teda nesvedčí o tom, že by sťažovateľovi bolo odňaté právo na súdnu ochranu.

19. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že medzi rozporovaným postupom okresného súdu a obsahom označených práv (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, čl. 6 ods. 1 dohovoru) neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

II.3. K namietanému porušeniu práva na účinný opravný prostriedok:

20. V súlade s čl. 13 ods. 1 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, má právo na účinný opravný prostriedok pred vnútroštátnym orgánom bez ohľadu na to, že porušenie spôsobili osoby pri plnení ich úradných povinností.

21. Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu práva zaručeného v čl. 13 dohovoru ústavný súd poznamenáva, že podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva sa označený článok dohovoru vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv garantovaných dohovorom (Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. 4. 1988, séria A, č. 131, ods. 52, m. m. III. ÚS 205/08, IV. ÚS 272/07). Právo vyplývajúce z čl. 13 dohovoru je akcesorickej povahy a jeho uplatňovanie preto musí nadväzovať aspoň na obhájitelné tvrdenie (arguable claim) o porušení iného práva chráneného dohovorom (III. ÚS 38/05, IV. ÚS 104/2014). V okolnostiach prípadu však ústavný súd k takémuto záveru nedospel.

22. Pokiaľ sťažovateľ vo svojej sťažnosti namieta porušenie práva podľa čl. 13 dohovoru v spojitosti s porušením jeho práv zaručených v čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny, v čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty (bod 3 tohto uznesenia, pozn.), ústavný súd konštatuje, že zo sťažovateľom uvádzaných skutočností nevyplýva žiadna možnosť porušenia práva na účinný opravný prostriedok. *Vice versa*, reflektujúc obsah pertraktovaného článku dohovoru a procesný postup súdu prvej inštancie, ktorý súdny spis predložil krajskému súdu na rozhodnutie o podaných opravných prostriedkoch (bod 14 tohto uznesenia, pozn.), je nutné prisvedčiť záveru, že postup okresného súdu nesignalizuje žiadnu možnosť porušenia práva sťažovateľa mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom podľa čl. 13 dohovoru.

23. Ako *obiter dictum* ústavný súd pripomína, že ak orgán štátu aplikuje platný právny predpis, jeho účinky (dôsledky) použitia nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 81/00, II. ÚS 63/03). Právo na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru nemôže všeobecný súd porušiť vtedy, ak koná vo veci v súlade s procesno-právnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní (m. m. IV. ÚS 36/04, I. ÚS 130/06, IV. ÚS 272/07).

24. V konklúzii prednesených skutočností ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

25. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite ústavnej sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. mája 2022

Miloš Maďar
predseda senátu